

Nr 10

Av herr **Sjöholm m. fl.**, angående stödet till boxningssporten.

(Lika lydande med motion nr 9 i Första kammaren)

Ur det anslag under handelsdepartementets huvudtitel som årligen anslås till fonden för idrottslivets främjande utgår via Riksidrottsförbundet ett visst belopp till den s. k. boxningssporten. Motioner som syftat till att förhindra detta har under en följd av år väckts; de har med minskande majoritet avslagits av riksdagen.

Alla de argument som tidigare framförts mot boxningsutövningen kvarstår ovederlagda. Här skall endast nu erinras därom att boxningen skiljer sig från all verklig idrott därigenom att den som medvetet tillfogar motståndaren en skada inte bestraffas utan tvärtom räknas detta till godo enligt de för boxning gällande reglerna. Boxning är till sin natur en våldsutövning, som borde vara främmande för ett kultiverat — också ett idrottskultiverat — samhälle.

Socialdepartementet har i september 1968 låtit sammanställa de remissutlåtanden som avgivits över betänkandet Boksningens medicinske skadevirkningar, som är resultatet av en undersökning utförd av en nordisk medicinsk expertkommitté. Av remissvaren framgår förutom att den svenska medicinska expertisen fördömer boxningen — vilket är välkänt sedan tidigare — att bl. a. såväl riksåklagaren som socialstyrelsen uttalar sig för förbud mot all boxning. Rikspolisstyrelsen intar en lika negativ attityd. Utvecklingen har glädjande nog nått så långt att t. o. m. Svenska boxningsförbundet numera icke motsätter sig ett direkt förbud mot boxning i professionell utövning. Om remissutlåtandena kan sammanfattningsvis anföras att de utgör en förkrossande dom över boxningen. Åtskilliga remissinstanser yrkar direkt på att stödet till amatörboxningen stoppas.

Justitieministern har uttalat att han ämnar lägga fram en proposition om i första hand förbud mot professionell boxning och att också amatörboxningen kan bli aktuell i detta sammanhang. Han har vid Nordiska rådets session i Oslo i februari månad 1968 sagt bl. a. detta: »Jag skulle dock kanske vilja gå ännu längre och säga, att de utredningar som nu gjorts klart visar vilka skadeverkningar som denna form av offentlig misshandel medför.» Genom hänvisningen till den aktuella utredningen i Nordiska rådets regi inbegriper justitieministerns karaktäristik — som självfallet är helt korrekt — av boxningen som »offentlig misshandel» såväl amatör- som

proffsboxning. Justitieministern ville för sin del rekommendera till genomförande ett förbud av det slag Island sedan länge haft och som omfattar all boxning, sålunda också amatörboxning.

I det läge vari boxningsfrågan nu befinner sig och som på ett mycket glädjande sätt markant förändrats icke minst genom justitieministerns klara ställningstagande mot boxningen som en form av offentlig misshandel skulle det enligt vår mening te sig ytterligt anmärkningsvärt om statligt stöd allttjämt skulle kunna utgå till denna hantering. Det skulle framstå som alltför inkonsekvent att ena dagen uppmuntra en företeelse som den andra med sannolikhet beläggs med förbud eller i varje fall i starka ordalag fördömts av ledande auktoriteter inom medicin, socialhygien och rättsvård.

Med åberopande av vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen vid behandlingen av det av Kungl. Maj:t begärda anslaget till fonden för idrottens främjande måtte besluta att ingen del av detta anslag får disponeras för stöd åt den s. k. boxningssporten.

Stockholm den 13 januari 1969

Sten Sjöholm (fp) *Yngve Hamrin (fp)* *Gördis Hörnlund (s)*

Ingrid Sundberg (m)

Bengt Sjönell (cp)